

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB2 : 1847

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB2 : 1847", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2002 , s. 1a.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb2-txt-shoot-n62.pdf> (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB2:62

#

Det ender dog med at jeg styrter. Og naar jeg saa er styrtet, naar man saa bliver opmærksom paa, at der dog burde være gjort Noget for mig, fordi min uhyre anstrengede Existents endnu engang blev forøget ved Udsigt til Bekymring for mit Udkomme – saa vil man atter ikke forstaae mig. Man vil sige: men hvorfor talte han da ikke, han som saa let kunde have opnaaet Noget, hvorfor taug han, og lod som var Verdens Vrøvl den eneste udvortes Fare han havde med at gjøre. Ja hvad forstaaer Mskene! Nei, en Philosoph kan døe, men han kan ikke tale; en Philosoph kan døe for sin Consequents men han kan ikke være insequent. Just min Taushed, hvorved jeg blev i Uendeligheden, var min Styrke – blot et Ord, saa var Kraften gaaet fra mig. Er dette en Feil, saa har jeg min Storhed paa samme Punkt som min Feil. Men saaledes er jeg opdragen, og saaledes har jeg forstaaet Tilværelsen.

Just dette hørte med til min Arbeiden, at give det Udseende af som levede jeg i Overflod. Netop derfor blev jeg anseet for at mangle Alvor, – jeg havde jo heller intet Levebrød. Dette er igjen indirecte et dømmende Moment i min Existents. Men jeg har Intet sagt – jeg har blot handlet ved selv at existere uendeligt.